

LBRIS

We know
books

DAN VÎLCU

**Aventurile
unui
detectiv
licean**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CUPRINS

Cazul 1 ... Comoara liceului

Capitolul 1 ... 7

Capitolul 2 ... 15

Capitolul 3 ... 30

Capitolul 4 ... 37

Capitolul 5 ... 46

Cazul 2 ... Abuz în serviciu

Capitolul 1 ... 57

Capitolul 2 ... 61

Capitolul 3 ... 68

Capitolul 4 ... 76

Capitolul 5 ... 86

Capitolul 6 ... 95

Cazul 3 ... Casa misterelor

Capitolul 1 ... 107

Capitolul 2 ... 115

Capitolul 3 ... 123

Capitolul 4 ... 133

Capitolul 5 ... 140

Capitolul 6 ... 146

Cazul 4 ... Miere dulce-amară

Capitolul 1 ... 157

Capitolul 2 ... 164

Capitolul 3 ... 169

Capitolul 5 ... 181

Capitolul 6 ... 189

Cazul 5 ... Inamicul Zero

Capitolul 1 ... 203

Capitolul 2 ... 208

Capitolul 3 ... 213

Capitolul 4 ... 221

Capitolul 5 ... 226

Capitolul 6 ... 238

Anexă ... 246

CAPITOLUL 1

Într-o seară, în Liceul Tehnic „Tudor Vladimirescu” din orașul Heriman se auzeau două voci pe unul din holurile clădirii:

— Acum, avem cornul și, după cel îl punem la vânzare, ne vom îmbogăți și putem pleca din orașul acesta uitat de lume, spuse tânărul entuziasmat de marea victorie.

— Nu știi ce să zic... spuse colegul său, cu o voce tremurătoare și nesigură. Dacă se va afla că noi am luat cornul?

— Nu-ți face griji, amice. Sticla a fost pusă cu mare atenție înapoi și, pe lângă asta, am întors-o să nu se vadă amprentele noastre.

— Tot cred că ceea ce facem este greșit. Ar trebui să renunțăm, spuse tânărul.

— După tot ce am făcut până acuma, tot efortul pe care l-am depus pentru a-l obține... Și tu vrei acum să renunți? întrebă furios tânărul lider.

Cei doi se luară la harță. Tânărul, înfricoșat, se panicase și se pregătea să o ia la fugă. Liderul era și el spe-

riat; făceau deja prea multă gălăgie. Puteau să trezească paznicul. Tovarășul său nu mai rezistă și, trăgând cu toată puterea aer în piept, o luă la fugă. Însă liderul îl prinse de glugă și îl lovi cu dosul palmei peste față. Tânărul, amețit de lovitură, nu vedea nimic în jurul lui, nu știa de ce să se prindă, când, deodată, alunecă și se auzi o bufnitură zdravănă.

Liderul se sperie și fugi cu viteza sunetului spre cea mai apropiată ieșire, fără să se mai uite în urmă.

A doua zi, elevii veneau la școală liniștiți și cu mult entuziasm de a descoperi și a învăța lucruri noi. Doamna Otilia, doamna de serviciu, se pregătea să termine curățenia. Mai avea de spălat doar scările holului principal când observă ceva ciudat sub trepte. Odată ce s-a apropiat, a început să strige în gura mare:

— Ajutor!!! Să vină cineva aici, este o urgență!

Elevii de serviciu, abia instalați, s-au speriat și s-au îndreptat direct spre cancelarie, cerând ajutor unui profesor. Când au ajuns la locul de unde venea țipătul, au descoperit trupul neînsuflețit al unui elev. Avea capul plin de sânge. Clopoțelul sună pe holurile liceului, astfel că toate orele erau de acum suspendate. Se instaură panica.

În clasa a XII-a A, îl avem pe Tomas Vulturul, un elev simplu, pasionat de fizică și electronică. Băiatul se trage dintr-o lungă familie de vânători și mecanici auto. Familia lui deține o mică afacere: un service pentru mașini. Nu este o familie bogată însă preluarea acestei afaceri, așa cum e tradiția în familie, din tată în fiu, ar fi fost o oportunitate pentru colegul meu.

Însă Tomas avea alte perspective și se gândea la cu totul altceva. Nici nu începuse bine ora de istorie că sunetul clopoțelului îl trezi din gândurile sale de viitor. Toată clasa se întreba din ce motiv sună așa de vreme. Era abia ora 8.10 și deja se opriseră cursurile. Profesorul de istorie ieși pe hol să verifice și, la scurt timp, i-a rugat pe elevi să iasă calmi și în mod ordonat din clasă. Clasa lui Tomas se afla la etaj, astfel că a fost nevoie să coboare pe scări. Sub scări se aflau mai mulți profesori, domnul director, doamna Otilia și un domn străin de școală... Discutau despre evenimentul care avusese loc. Odată ieșiți din clădire, toți au început să se panicheze și să răspândească tot felul de zvonuri. După doar cinciminute de la evacuare, doi polițiști au intrat în clădire.

Tomas, foarte curios să vadă ce se întâmplă, voi să intre în școală, așa că se strecură printre colegi pentru a se apropia cât mai mult de ușă. Însă la intrare se afla doamna profesoară de geografie, Grigoraș Sanda.

— Unde crezi că te duci, domnule Vulturul?

— Doamna profesoară, mi-am uitat telefonul în clasă și aș vrea să îl iau.

— Nimeni nu are voie să intre în clădire până nu primim mai multe instrucțiuni.

— Vă rog, lăsați-mă să intru, a spus cu o voce pițigăiată și cu ochi de cățeluș.

— Tot nu ai voie!!! răspunse doamna profesoară, pe un ton hotărât.

Tomas nu avea cum să treacă de profesoara de geografie... Trebuia să îi distragă atenția cumva, așa că și-a

făcut un plan. De ce să nu folosească mediul și contextul din jurul său? Astfel, a rugat un coleg – despre care știa că este fumător – să aprindă câteva frunze uscate cu bri-cheta; acestea s-au aprins imediat, iar fumul ce a început să se ridice i-a făcut pe elevi să se îndepărteze de acel loc. Reacția așteptată din partea profesoarei nu a întârziat să apară: s-a enervat și s-a grăbit să stingă micul incendiu. Acesta fu exact momentul pe care îl aștepta Tomas: o luă la fugă și se furișă în clădire. Odată intrat, se apropie tiptil de baza scărilor. Îi văzu pe cei doi polițiști, pe domnul director și pe individul necunoscut... Toți vorbeau în același timp, dar reuși să înțeleagă următoarele cuvinte:

— Din ce pare, ar fi vorba de o sinucidere. Nu se vede nicio urmă de lovituri.

— Sunteți sigur, domnule inspector? Dacă este vorba de sinucidere, de ce ar fi făcut așa ceva? Nu era un elev slab sau neinteresat de școală și nu părea să aibă alte probleme. Se comporta normal...

Tomas, într-o clipă de neatenție, alunecă pe gresia lucioasă și se trezi pe jos, atrăgând astfel atenția celor din jur.

— Hei! Cine trece pe acolo?

Tomas voi s-o rupă la fugă, dar era deja prea târziu. Un polițist îl prinse de mână și îl duse în fața directorului.

— Ah! Tomas Vulturul, ce credeți că faceți aici? Am spus clar că nimeni nu are voie să intre în clădire, a exclamat directorul Enochescu.

— Îmi pare rău, domnule director, însă am vrut să investighez și eu evenimentele care au loc în școala

noastră. De mult nu s-a mai întâmplat ceva ciudat pe aici.

— Aveți dreptate însă de data aceasta s-a întâmplat ceva mai serios decât niște furturi de jachete.

Tomas este un mare pasionat de mistere și romane polițiste. În clasa a XI-a, reușise să rezolve un caz în școală: furtul a cinci gecii. Și a fost foarte apreciat de atunci atât de profesori cât și de colegii de clasă. Însă, de un an, nu se mai întâmplase nimic palpitant în acest oraș mic, uitat de lume.

— Dar, domnule director, lăsați-mă măcar să observ în timp ce poliția continuă investigația. Să particip la o anchetă reală este un vis de-al meu.

Deodată, omul cu palton se apropie de cei doi. Era destul de înalt și foarte bărbos. Avea o față uscățivă și pielea crăpată, de parcă nu s-ar fi spălat pe față de ceva timp. Costumul, la care asortase o cravată bleu, lăsa să se vadă o burtă rotunjoară, ascunsă de cămașă și de cureaua bine strânsă în jurul pantalonilor dintr-o stofă de culoare bej.

— Mă scuzați, domnule director, dar ar trebui să încheiem această investigație, a spus, pe un ton destul de răspicat, omul cu palton.

— Da, desigur, domnule inspector. Acum vin să terminăm cu partea birocratică.

— Tomas, doresc să ți-l prezint pe domnul inspector-șef Seleșteanu Mircea (alias „Butoi”, din cauza cantităților mari de bere de butoi). El este responsabil cu investigația acestui caz.

Tomas fu lăsat să observe cum se desfășura investigația. Ajunse în fața scării, unde văzu trupul învinețit și însângerat al elevului. Băiatul era puțin șocat, dar foarte curios să afle ce se întâmplase.

— Domnule director, nu este cumva Petru?

— Ba da, este. Petru Stoian, elev în clasa a XI-a B.

Domnul inspector se uită la Tomas și îl întrebă:

— L-ai cunoscut pe băiat? Care era relația cu el?

Tomas, cu o privire serioasă, îi răspunse:

— Da, dar foarte puțin. Ne întâlneam doar la meciurile de fotbal amicale și la campionatele locale. În rest, eram doar amici.

— Hm, înțeleg. Știi cumva dacă era un rebel sau dacă făcea parte dintr-o gașcă de răzvrățiți? a început inspectorul să îl interogheze serios pe Tomas.

— Nu de care să știu eu. Era un elev bun și silitor. Nu avea aere de rebel.

— Atunci, trebuie să fi avut probleme în familie? întrebă, din nou, cu voce tare, inspectorul.

Tomas nu stătu prea mult pe gânduri, dorind să-și testeze abilitățile de detectiv:

— Domnule inspector, sunt un mare entuziast al investigațiilor și misterelor. Aș putea să-mi încerc și eu norocul pentru a observa situația? Vă rog frumos.

— Tinere, aceasta este o anchetă oficială, persoanele neautorizate nu au voie să se implice. Așa că... nu. Nici nu ești echipat corespunzător pentru a cerceta locul crimei.

— Vă rog, dacă îmi dați un set de mănuși și stați cu ochii pe mine, fără să mă apropii prea mult de victimă,

mă conformez tuturor condițiilor și conduitelor. Vă rog, este un mare vis de-al meu să pot investiga o crimă, a spus Tomas, făcând ochi de cățeluș și sperând să primească acordul.

— Tinere, îți apreciez entuziasmul. Totuși există foarte mari șanse să contaminezi locul faptei. Așa că nu.

Tomas fu dezamăgit însă domnul director interveni și spuse:

— Tomas este un elev model. Ne-a ajutat în trecut cu alte probleme care au avut loc în școală. Vă rog să îi dați o mică șansă. Câteva minute, apoi va pleca.

— Hmm, bine, spuse inspectorul, cu o privire încruntată. Băieți!! Dați-i, vă rog, un set de mănuși.

Unul dintre polițiști îi întinse unul. Tomas era acum super fericit...

— Bun, ai la dispoziție trei minute... doar te uiți și nu te apropii de victimă la mai puțin de un metru. Să nu cadă păr, transpirație sau alte elemente străine în perimetru.

Tomas ascultă cu atenție și trecu la treabă. Primul pas: se uită rapid cum era poziționat Petru și cum era plasat sub scări. Trupul era așezat pe verticală, capul înclinat, iar mâinile lăsate aproape de corp. Însă i se păru destul de neobișnuită poziția; parcă cineva îl aranjase astfel. Apoi își îndreptă privirea spre fața victimei. Observase deja dâra de sânge de pe obraz, dar mai văzu ceva ciudat pe gluga de la hanorac: un fel de gumă de mestecat. În plus, îi mai atrase atenția și o mică urmă de vânătăie pe gât. Luă pe furiș guma de mestecat și o ascunse rapid în buzunar.

— Ok, tinere, timpul tău a expirat. Acum, lasă profesioniștii să se ocupe mai departe, a spus pe un ton autoritar, domnul inspector.

— Aș dori să fac o remarcă. Victima are o vânătaie stranie la gât. Și este destul de recentă. Asta aș spune că schimbă perspectiva sinuciderii...

— O să ne uităm și noi mai departe, la spital. Însă acum suntem cam solicitați și trebuie să raportăm la secție, spuse inspectorul, cu o privire nepăsătoare.

Tomas era puțin dezamăgit de atitudinea inspectorului. Probabil nu îi păsa foarte mult de observațiile unui copil, dar va vedea el.

După alte cinci minute, sosi și ambulanța. Brancardierii luară trupul neînsuflețit al lui Petru pentru a-l duce la Institutul de Medicină Legală.

În urma acestui eveniment, domnul director făcu un anunț public, prin care îi informă pe elevi și pe profesori că în școală avuse loc un eveniment tragic. Prea multe detalii nu a oferit, pentru nu a crea panică.

CAPITOLUL 2

Două zile mai târziu, în data de 27 noiembrie 2019, avu loc înmormântarea lui Petru. La înmormântare participară membrii familiei, câțiva prieteni, printre care și Tomas, trei profesori și domnul director. Prietenii și apropiații spuneau că Petru dorise foarte mult să devină pilot, așa că studia și citea despre avioane. Însă, acum, viitorul pilot zbura spre culmile cerului nemărginit, devenind un înger călător al veșniciei.

Plânsete, bocete și numai gânduri triste. Așa se termină înmormântarea. Tomas transmise condoleanțe familiei îndurerate și făcu o promisiune.

— Vă promit că am să rezolv cazul lui Petru. Sunt sigur că s-a întâmplat ceva cu el și nu s-a sinucis.

— Mulțumim, Tomas. Autoritățile spun că a fost suicid. Însă copilul nostru nu ar fi făcut un asemenea gest. Am cerut preotului să facă o slujbă, dat fiind că este un caz încă neelucidat, spune doamna Stoian, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraz.

— Înțeleg durerea dumneavoastră, doamna Stoian, și aveți dreptate. Petru trebuie să fi avut un motiv grav

sau o emoție puternică pentru a face un asemenea gest disperat.

În următoarea zi, Tomas trecu la treabă. Va face propria lui investigație. Acasă, își pregătise biroul și alte lucruri necesare: carnețelul de notițe, o pungă sterilă, în care se afla guma de mestecat, o ruletă, un ghem de ață, foarfecă și telefonul mobil. Toate observațiile pe care le făcuse la locul tragediei le notase în carnețel. Însă doar atât. Prea mult nu avea la îndemână. Astfel, pentru a continua investigația, trebuia să se ducă, din nou, la locul faptei. Numai că, pentru trei zile școala era închisă. Va trebui să aștepte până luni. Între timp, își făcu o listă cu elevii din clasa lui Petru; unul dintre ei ar trebui să aibă mai multe informații despre el. Tomas își sună cel mai bun prieten, Ovidiu, care era foarte priceput la chimie. Avea nevoie de expertiza lui pentru guma de mestecat. În timp ce Tomas scria în carnețelul său, fu trezit la realitate de mama sa:

— Tomas, hai la masă!

— Imediat, mamă.

Tomas luă cina cu părinții lui însă la masă fu îngândurat.

— Tomas ești bine? îl întrebă mama.

— Sunt bine, mami, doar mă gândeam la ce s-a întâmplat cu Petru. Știu doar că nu s-a sinucis.

— Îmi pare rău, dragul meu. Îmi amintesc că ați fost colegi. Ce s-a întâmplat este o tragedie. Dar nu trebuie să uităm de cei care se află printre noi. Astfel, îi vei menține spiritul viu, completează mama, punând mâna pe umărul lui Tomas în semn de încurajare.

— Mulțumesc, mamă, și ai dreptate. Însă acum cred că spiritul lui este ținut captiv încă...

— Sper că nu vrei să te bagi peste treburile poliției. Este foarte periculos și nechibzuit. Ai putea fi arestat că încalci regulile, legea... se arată mama puțin îngrijorată.

— Nu-ți face griji, mamă. Nu mă bag peste poliție, vreau doar să găsesc motivul care l-a determinat pe Petru să facă un asemenea gest.

— Bine, dragule. Atunci, du-te și termină-ți temele. După aceea poți veni pentru seara de film în familie.

— Bine, mamă, așa am să fac, spuse Tomas cu un ton destul de ironic

După cină, Tomas își pregăti echipamentul pentru școală. Tot va începe investigația, chiar dacă îl va opri poliția sau altcineva. Apoi s-a dus la seara de film în familie.

Luni, 2 decembrie, Tomas reveni la școală. După câteva zile libere a trebuit din nou să studieze și să se pregătească pentru bacalaureat. Semestrul viitor este ultimul înainte de absolvirea liceului. Așa că investigația trebuia să înceapă... și de unde să înceapă dacă nu de la primul martor, doamna Otilia? Prima persoană care l-a descoperit pe Petru. Fix în pauza mare, doamna Otilia spală WC-urile băieților. Tomas strigă după ea, sperând să afle informații în plus, față de cele spuse în fața poliției.

— Doamna Otilia! Doamna Otilia!!! Aveți un moment pentru mine?

— Oh, Tomas, ce dorești, scumpule?

— Poate ați putea să-mi spuneți cum l-ați găsit pe Petru și ce făceați la ora aceea.

— Măi Tomas, ce crezi că faci? Poliția se ocupă deja de caz. Tu de ce îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

— Știu, doamnă, însă știu că ceva nu a fost în regulă cu situația asta dramatică. Petru nu ar fi făcut așa ceva... poate numai dacă ar fi fost foarte, foarte trist sau dacă ar fi avut mari probleme. Însă era mereu fericit la meciurile de fotbal. Părinții lui îl ajutau în orice situație. Așa că m-am pus să caut motivul... De ce ar face Petru așa ceva?

— Off, tinerii din ziua de astăzi. Mereu se cred mai deștepți decât adulții, oftă dezamăgită, doamna Otilia. Bine, am să-ți spun și ție ce am spus și poliției. Dar nu ai voie să spui poliștilor că ți-am dat aceste informații sau lui domn' director. Că altfel plec din școală. Și până găsesc un alt job durează. De douăzeci de ani lucrez în liceul ăsta. Cea mai bună...

— Ah, bine... îmi plac mult poveștile dumneavoastră, dar ne îndepărtăm de subiect.

— Ooo, nici răbdare nu aveți! Fie, am să trec direct la subiect. Mi-am început tura la ora 6.00 și până m-am pregătit se făcuse ora 7.00, când am început treaba. Am luat la rând holurile de jos. Până am ajuns la scări, mi-am luat douăzeci de minute. Până atunci nu am observat nimic. Am ajuns la scări însă înainte de a face scările trebuia să șterg și vitrinele cu trofee de pe primul hol. De abia în jurul orei 7.45 m-am dus la scări. Elevii intrau în clădire. Trebuia să mă grăbesc. La 7.50, înainte de a începe orele, atunci am văzut trupul lui Petru. Se vedea

sub scări o umbră foarte dubioasă și m-am apropiat. Și am văzut atunci sânge. M-am panicat. Am strigat după ajutoare... Însă, ca să nu creez prea multă panică, m-am îndreptat spre biroul directorului, ca să îl anunț ce descoperisem. La 8.00, directorul a anunțat elevii de serviciu să sune clopoțelul ca să iasă toată lumea afară.

— Aha, deci l-ați găsit pe Petru la 7.50. Și era deja mort când l-ați văzut? Întrebă Tomas foarte curios.

— Da, din păcate. Alb la față... și sângele i se scurgea pe frunte. M-am uitat doar câteva secunde la el, că eram deja prea speriată, spuse doamna Otilia cu o privire tristă.

— Deci asta înseamnă că Petru se afla deja la școală, înainte ca dumneavoastră să ajungeți.

— Da, așa este. În rest, nu am observat nimic altceva. Domnul directorul a chemat poliția și școala s-a închis apoi pentru trei zile. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat cu bietul băiat...

— Înțeleg. Știți cumva dacă domnul portar a observat ceva? El deschide ușile la ora 7.00.

— Întrebă-l pe el dacă a văzut ceva neobișnuit.

— Bine, mulțumesc, doamna Otilia. Mă duc la ore... dacă mai am nevoie de ceva, vin mai încolo să vă întreb.

— Oh! Sunt sătulă de întrebări. Atât de-ale poliției, cât și de-ale tale. Sunt prea obosită și în vârstă pentru astfel de situații.

— Bine. Vă mulțumesc încă o dată.

Tomas se retrase din conversația cu doamna Otilia. Însă acum trebuia să discute cu domn' portar. Dar avea să facă asta de abia după terminarea orelor. În următoarea

pauză, Tomas se îndreptă spre scările de la etajul întâi. Distanța dintre scările de la etaj până la sol era de 3,20 metri. Căderea ar fi putut fi fatală doar în cazul în care ar fi aterizat pe spate. Și, probabil, asta se întâmplase. Elevii alergau pe holuri, veseli, plini de viață. Parcă totul fusese doar un coșmar. Poate unii sunt, în sufletele lor, triști, dar nu neapărat pentru că au pierdut pe cineva drag. Există multe motive să fii trist. Dar nu exista un motiv evident pentru ca Petru să fi fost și el trist. Nu unul cunoscut. Dintr-odată, un elev alergă brusc pe lângă Tomas, împingându-l puțin, astfel că băiatul se prinse de bara de la scară. Simți că era lipicioasă.

Se uită mai bine la scări și, aplecându-se, observă că mirosea a ceva dulce. Un miros asemănător cu cel al gumei de mestecat. Înseamnă că aici se întâmplase ceva. Ce căutase Petru la etaj? Mai fusese cu cineva? Ar putea găsi ceva folositor pe hol sau într-o clasă? Erau atâtea întrebări însă puține răspunsuri. Pauza se termină și se întoarse la ore.

Cele șase ore de calvar se terminaseră în sfârșit. Tomas putea pleca acasă. Era momentul să vorbească cu portarul. Elevii ieșeau încet pe poartă, bucueroși că merg acasă. Unii dintre ei, cu fețe mai posomorâte, pentru că știau că aveau teme de făcut. Portarul era la aparatul de cafea. Tomas ajunsese și el la ieșire. Își salută colegii.

- Ciao, Tomas, zi faină!
- Ciao, răspunse Tomas, zâmbind.
- Ciao!

Asta era șansa lui Tomas să vorbească cu portarul. Ilie Mărășeanu este paznicul școlii de opt ani. Tomas întrebă repede:

— Domn' portar, pot să vă rețin trei minute?

— Spune, dragule, cu ce te pot ajuta?

— Aș dori să știu ce ați făcut dumneavoastră când a avut loc acel eveniment tragic?

— Aoleu, iarăși aducem spiritele la viață?! spuse domnul Ilie, cu scepticism și îngrijorare.

— S-a întâmplat ceva?

— Tinere, știi bine că pe cei decedați trebuie să îi lăsăm în pace! Dacă nu îi lăsăm și nu au liniște, încep să ne bântuie, explică portarul.

Domnul Ilie era un om spiritual și orice lucru rău se întâmpla sau dacă cineva pomenea de cei care nu se mai găsesc printre noi, îi atrăgea atenția respectivului că nu e de bun augur să le strice liniștea.

— La ora 6.00 m-am trezit să deschid poarta pentru doamna Otilia. Apoi, m-am dus să deschid cancelaria. Să verific dacă este vreun geam deschis sau s-a spart ceva în clase. Totul părea în regulă. La ora 7.00 mi-am luat o cafea de la aparat și am semnat în condica de prezență. Doamna Otilia, scumpa de ea, se apucase deja de treabă.

— Nu ați observat nimic neobișnuit în timp ce patrulați?

— Nu, totul era în regulă. Nu văzusem nici eu trupul băiatului. Săracul de el. Era așa de tânăr. Nu merita această soartă.

— Da, aveți dreptate. Dar trebuie să rezolv acest mister, pentru ca sufletul său să aibă liniște, spuse Tomas în șoaptă. Cu o zi înainte, seara, când ați patrolat, nu ați auzit nimic? Un zgomot mai neobișnuit, ciudat?

— Până la ora 22.00, totul era în regulă. La ora 23.00 mă pregăteam să plec, am mai verificat încă o dată ușa de la intrarea principală. Nimic. Iar afară nu era nimeni, spuse cu o voce ștearsă domn' Ilie. Expresia feței era sinceră.

— Hm, păcat, speram să aud ceva mai interesat. Dar vă mulțumesc, domn' Ilie, pentru timpul acordat.

— Să fii sănătos. Dar lasă spiritele să se odihnească. Nu mai căuta nimic din trecutul lor. Că, altfel, vor veni să te bântuie, și arată cu degetul a atenționare spre Tomas.

— Bine, am înțeles. Am să am mare grijă, îl liniști Tomas, apoi o luă la fugă.

Când ieși Tomas din clădire, o văzu pe mama lui Petru, care se îndrepta spre liceu. Avea două foi de hârtie în mână. Probabil primise rezultatele autopsiei și voia să îi transmită directorului aceste informații. Tomas nu mai putea intra în clădire. Ar fi părut suspect. Așa că luă decizia să mai rămână în zonă și să vorbească cu ea la întoarcere. După vreo cincisprezece minute, femeia ieși din clădire și se îndreptă spre mașină.

— Bună ziua, doamna Stoian!

— Ah, vai ce m-ai speriat, Tomas!!! Ce e cu tine? Nu ai terminat orele? Nu te duci acasă?

— Ba da, dar v-am văzut aici, la școală, și aș vrea să vă întreb dacă aveți informații noi despre Petru.